

GHEORGHE NICULESCU

FLORENTIN SMARANDACHE

PRIN ALBE ȘI CLASICE

EPICII

TÂRZII

ȆASA DE PRESĂ ȘI EDITURĂ ANOTIMP
EDITURA ABADDABA

GHEORGHE NICULESCU

FLORENTIN SMARANDACHE

PRIN ALBE ȘI CLASICE EPII TĂRZII

Casa de Presă și Editură "Anotimp"
Aleea Emanuil Gojdu, 3
3700, Oradea
Telefax: -59-417421

Editura Abaddaba
Sovata 32.4
3700, Oradea
Telefax: -59-153792

ISBN 973-98564-9-7

GHEORGHE NICULESCU FLORENTIN SMARANDACHE

PRIN ALBE ȘI CLASICE
EPII TÂRZII

Casa de Presă și Editură "Anotimp"
Editura Abaddaba
2000

ÎNTÂMPLĂTOARE

ÎNTÂMLĂTOR

Sunt locul în care
Întâmplător
Nu s-a întâmplat nimic.
Acum,
Tot întâmplător.
S-a întâmplat să
Nu mai vreau să fiu
Locul în care
Nu s-a întâmplat
Nici o-ntâmplare.

UȘI

Este prima ușă
La care bat.
Dacă nu-mi deschizi,
Spune-mi, te rog,
Cum trebuie să bat
La alte uși
Ca să nu mi se deschidă?

ÎNCERC

Cu buzele lipite de mâna dreaptă a poeziei
Încerc, cu gândul, să curăț
Nefirescul de sub geana omenirii,
Geană tot mai surmenată de neliniști dușmane.

Cu buzele lipite de geana de lumină a poeziei,
Mă închin Soarelui -
Ochiul de ciclop al zeului Infinit -
Zeu în care vreau să mai cred.

Cu buzele lipite de corola poeziei,
Încerc să pun o floare în locul unui spin.
Iar în locul fiecărui rău
Aș vrea să pot planta un bine.

SINGUR

Vreau să fiu singur
O singură dată,
Cu o singură floare
Sau cu o singură stea.
Cine mă înțelege,
Va fi răsplătit
O singură dată,
Într-o singură posteritate,
Cu o singură vorbă bună,
Nescrisă pe socul unei statui
Din singura lume
Populată cu un singur om.

ÎNTREBĂRI

Mamă, de ce se crapă de ziua?
De ce nu se crapă de noapte?
Sau, de ce nu se crapă de pace?
Mama oftează și tace.

CULORI

L-am văzut cum auzea
Despre culori că sunt frumoase
Și l-am auzit cum le vedea
Deși el nu mă auzea că-l văd.
Când n-a mai auzit
Ce era de văzut pentru alții,
Albastru se făcu și mai albastru,
Albul se făcu mult mai alb,
Pentru a-l înlesni pe galben
Să devină mai galben;
Negrul a devenit mult mai negru
Și, mai ales, mult prea devreme
Atât de devreme încât
Verdele n-a mai putu deveni
Verde, verde, verde...

ALB

A scris versuri imaculate;
Albe, albe, albe...
Atât de imaculate încât
Li se imputa
Lipsa totală a negrului.
A plecat apoi -
Tot în alb -
Să caute veșnicia
Cu monotonia ei
De negru, negru, negru...

PREȚ

Am cumpărat
Preț de o lacrimă,
O stea
Și o floare,
Pe care
Le-am amanetat
Preț de un vers,
Pentru o clipă
De liniște și pace totală
În univers.

UNIVERS

În palma Infinitului
Crește pomul vitezei
Care rodește spații
Pentru fiii Timpului.

O FRUNZĂ

Cad flori de măr
În sânul primăverii.
Carul Mare
Scârțâie sub povara Infinitului.
Eu încerc să apăr,
Cu o frunză,
Pământul,
De grindina timpului pierdut.

METAMORFOZE

Marea, ca un ochi de ciclop,
Plânge cu lacrimi de nori
În palma timpului.
Publius Ovidius Naso,
Din turnul cetății,
Numără Dacii liberi: 1, 2, 3, 4,...

Marea cu ochi de ciclop,
Plânge cu lacrimi de nori
În palma timpului.
Ovidius Publius Naso,
Din înălțimea soclului,
Numără Dacii libere: 1100, 1300, 1310, 1400...

UN AC CU AȚĂ ALBĂ

Încetase canonada.
Soldații, respirând puțină pace,
Își coseau rănile și nasturii rupți
De la mantale.
Ion abia băgase ața în ac.
N-a mai apucat să-și coase nimic;
L-a cosit o rafală de mitralieră.

Camarazii săi (toți Ioni)
N-au avut vreme, și nici din ce,
Să-i facă sicriu
Și cu atât mai puțin,
Monument funerar.
Au vărsat o lacrimă amară,
L-au acoperit cu puțin pământ,
Au oftat cu năduf,
I-au înfipt la căpătâi
Un ac cu ață albă
Și au plecat să moară pentru Țară.

PORTRET

Cel mai iubit portret
Este al mamei.
Pentru mine, al mamei mele;
Pentru tine, al mamei tale...
Cel mai iubit portret
Al nostru, al tuturor
Celor de o nație,
Este portretul Țării,
Adică harta Patriei;
Ea reprezintă mama,
Iubita și floarea
Și hrana și crezul nostru sfânt
Și tot și toate pe acest Pământ.

PÂINE

Dacă te uiți
La un bob de grâu
Și nu vezi o pâine,
Nu e bine.
Dacă te uiți la o pâine
Și vezi un bob de grâu,
Nu e rău.

ODIHNA ACTIVĂ

Când obosea de atâta sforăit,
Se scula să se odihnească.
El se odihnea activ
De aceea debita ineptii
Mai mari ca toate visele
Pe care nu le putea îndeplini.

MĂR

Omul pretindea că-i mărul lui.
Viermele pretindea că-i mărul lui.
Mărul pretindea că-i viermele lui.
Fluturii nu emiteau pretenții.
Pământul tăcea.
Din pom a mai căzut un măr
Viermănos.

PRIETENIE

Prietenul meu, porumbelul alb,
Mi-a dăruit o crenguță de măslin
Cu condiția să-l învăț
Cum să pună punct după pace.
Cu crenguța de măslin,
Am mulat în noroiul fertil al Terrei
Cuvântul PACE.
După acest cuvânt,
Am pus în loc de punct
Un bob de grâu.
De atunci, stăm de pază
Deoarece
Cronceni cu gheare
Și clonțuri de oțel,
Râvnesc la originalul nostru punct
Și nu numai la el.

ÎNVĂȚĂTOAREA

Prima zână bună
Ce mi s-a arătat,
A fost învățătoarea care
M-a făcut a înțelege că
Numele meu poate fi scris,
Că numele mamei poate fi scris,
Că numele ȚĂRII trebuie scris!
Ea m-a mai învățat și că
Toate literele sunt frumoase
Dar cele mai scumpe
Sunt cele cu care se poate scrie
Numele ȚĂRII noastre dragi.

PROPUNERE

Fiind migălos
Să se socotească pe zile
Perioadele de pace
Și cele de război,
Acele perioade se socoteau în ani.
Eu propun
Să se socotească
În veșnicii.
Hai să începem cu
Prima veșnicie de pace,
După care
Să ne împușcăm reciproc
Și fără motive,
Cu primele flori de măr
Ale celei de a doua
Veșnicii.

NOROC

Un om
Își puna mari speranțe
În loterie.
Când se aștepta cel mai puțin
Să câștige,
I-a născut soția un prunc.

ÎNTR-O SINGURĂ ZI

Într-o zi ce se născuse
Cu pretenții fatidice,
Am văzut un șofer
Evitând o broscuță
Ce țopăia pe asfalt;
Un porumbel șchiop,
Mânca din palma
Unei fetițe blonde;
Un militar -
Fără ordin -
Uda cu apă din pumni,
O floare albă.
Într-o singură zi
Care se născuse cu
Pretenții fatidice,
Am văzut destule pentru
A putea ierta cu ușurință
Copilul care
A pus în ghips piciorul unui scaun
Pe care îl rupsese
Fără să vrea.

AM ÎNVĂȚAT

Am învățat rusește
Să-l înțeleg pe Eserin;
Aș învăța englezește
Să-l înțeleg pe Shakespeare;
Aș învăța italienește
Să-l înțeleg pe Dante.
Aș mai învăța
Încă multe alte limbi,
Dar mi-am dat seama că
Trebuie să învăț mult mai bine
Românește
Pentru a-l înțelege pe EMINESCU.

UITASEM

Uitasem să mai umblu desculț
Ca în copilărie.
Întors în sat,
M-am desculțat ca odinioară,
Dar, curând, mi-am dat seama că
M-am întors doar în sat
Nu și în copilărie.

TE MAI AȘTEPT

În așteptarea ta
Am iubit alte zeci de femei
Care aveau mici asemănări
Cu tine.

Toate zecile de femei
Pe care le-am iubit -
Luare separat sau
Luare la un loc -
Nu mi-au putut reda
Integral,
Dragostea de care tu
M-ai păgubit.
Încă te mai aștept...

SINCERITATE

Nu-mi cere purul adevăr
Și eu nîcicînd n-am să te mint!
Să nu te mint, dacă-ai să-mi ceri,
Îți voi răspunde cu tăceri.

CLASICE EPII TÂRZII

IMPAS

Rămas-am gânditor, mușcându-mi buza,
C-am supărat, în astă seară, muza
Ce deseori mă vizita
(Și, uneori, mă inspira).

Mi-a reproșat c-o muză prezumptivă,
A plagiat-o repetat
Și că pe ea o cred naivă
Cu-adevărat.
(Banal, dar chiar așa s-a întâmplat).

M-a blestemat - plecând în grabă -
S-o caut pretutindeni - inutil -
Și, în sfârșit, să mă însor cu-o babă!
(Deși sunt - slavă Domnului! - viril).

De mi-o șchiopa, de-acum încolo, versul,
Nu-i vina mea
Și simt că bunu-mi prieten, Universul,
Mi-o va ierta.

O, muză, ce plecând m-ai blestemat,
De retractezi, acum, e prea târziu
Căci postul tău, deja e ocupat
De-o tânără cu răs zglobiu.

MĂRTURISIRE

Pășeam din greu, printr-un ținut arid,
Însuflețit fiind de-o tristă soartă;
Răzbeam prin noaptea timpului torid,
Încătușând în mine-o Mare moartă.
Țintă-mi era în umblet, însuși mersul,
Elanul fără scop, îmi era masa,
Imboldul inutil îmi era casa,
Umbra din suflet, îmi era eresul...
Brăzdând prin timp, am întâlnit o floare -
E viață-acum, în fosta-mi moartă Mare
Și-s fericit că pot să înțeleg
Cum trebuie să fac să o culeg...
Mă simt schimbat, căci am descoperit
Un crez cu mult mai bine definit
Lăsându-mă de fostele-mi vagi legi...
Tu cred că ai putea să mă-nțelegi.

MI-AM CHELTUIT

Mi-am cheltuit iubirea pe-o frunză
Purtată agale de vânt,
Mi-am cheltuit-o pe-a soarelui rază,
Pe-un picur de ploaie, pe-un cânt;

Mi-am cheltuit iubirea-n furtună,
Pe-un picur de ploaie, pe-un cânt,
Mi-am cheltuit-o-n lumină și-n umbră
Și-n aerul codrului sfânt;

Mi-am cheltuit iubirea-n izvoare
Și-n aerul codrului sfânt,
Mi-am cheltuit-o în fapte și-n vorbe
Și-n zgomotul ploii cu vânt;

Mi-am cheltuit iubirea în Mare
Și-n zgomotul ploii cu vânt,
Mi-am cheltuit-o în forme vitale
Născute în sânul acestui pământ...

Mi-am cheltuit iubirea în vânt!

CUNUNIE

Sub bolta naosului sfânt
Bătrânul Eros le-a dus pașii;
Ei reciproc se-aveau în gând
Și-n cor, cântau enoriașii.

Din vechi icoane îi priveau
Cu indulgență, sfinții,
Și din priviri parcă-i sorbeau,
Cu umezi ochi, părinții.

Apoi, de mână, amândoi,
Pășeau în noua viață:
El, dus cu gândul la nevoi,
Iar ea, cu gându-n piață.

TRENUL TIMPULUI PIERDUT

A murit azi-noapte timpul,
Într-o gară fără ceas,
Și-a-ncetat să vină trenul
Cu destine, din oraș.

Mulți au mai pierdut, în viață,
Trenul, dar n-am mai auzit
Nici pe unul să găsească
Tren, deci nu e de găsit!

Sunt pierdut și eu și trenul
Pe aici, prin infinit;
El pe mine nu mă prinde,
Iar eu pe el, nici atât!

STELUȚA

O steluță cristalină,
Suavă, ușoară, fină,
A făcut astăzi popas,
Chiar pe vârful meu de nas.

Vrând să știu genul ce-l are -
Dac-o număr și-o declin -
Văd că mica arătare
E de genul masculin.

Stă pe nas și mă-nfioară,
Apoi - Doamne, ce destin! -
Se transformă-n apă chioară
(Deci de genul feminin).

Pân' să știu genul ce-l are
Și să aflu ce-i,
Luă forma de-agregare
Cu numărul trei.

Dar mă edific pe dată,
Fiindcă minunea cea
Mică, rece și curată,
A fost primul fulg de nea.

PASTEL NOCTURN

Ies din tainițele serii
Liliecii singuratici;
Spartă-i marginea tăcerii
De buratici.

Crengi muiate-n întuneric
Și-mpart șoapte;
Luna de foc prometeic
Râde-n noapte.

Peste geana de speranță
Tăinic a căzut,
Cu tandrețe, eleganță,
Un sărut.

PASTEL RURAL

Pe-o potecă-nzăpezită,
Anevoie, calcă-un om
Care mână-ncet o vită;
Pădurea e amuțită,
Doar o cioară rătăcită,
Căraie-ntr-un pom.

Un copil cu nasul umed,
Plânge lângă-o poartă;
Pe câmpii, omătu-i neted
Și natura-i moartă.

Fumul, peste sat, plutește,
Focurile-n vetre ard;
Un dulău mă urmărește
De după un gard.

Apele în vaduri plâng
Împărțindu-și șoapte.
Din văzduh, un Demiurg,
Ne trimite noapte.

Doarme lacul amorțit
Și natura tace;
Iar din satu-mbătrânit,
Izvorăște pace.

La o casă, arde-n geam
O lumină slabă;
Latră câini: ham, ham, ham...
Luna-i ca o babă.

PLOAIE DE VARĂ

Ploaie de vară, folositoare,
Cu stropi roditori;

Ploaie de vară, cu voci tunătoare,
Din pieptul virililor nori;

Ploaie de vară, cu bice de flăcări
Și suflu născut din răcori;

Ploaie de vară, iscată-n vârtejuri
Și moartă în proprii vâltori;

Ploaie de vară, lacrimi de nori,
Plata țaranului plin de sudori,

Ploaie de vară, spectacol verde,
Sfârșit prin căderea cortinei de nori,

Ploaie de vară, cine te pierde,
Să-și tragă păcatul a nouă ninsori!

PLOUĂ

Plouă galben. Din robinete picură nitroglicerină;
Crește-o atomică floare-n grădină.
Cu trotil ne este casa zugrăvită
Și prinsă-n temelii de dinamită.
Copiii au o viață răzgăită.

CE AIDE GÂND?

Ieri, ai călcat pe o floare;
Nu te doare?
Azi ai călcat pe-o furnică,
Nu ți-e frică?
Măine vrei să calci pe mine;
Nu ți-e bine?

LA MOARA CU BOB ALES

La moara verbelor alese
A adăstat un căruțaș
Având în saci, vorbe culese
Din mahalale de oraș.
Bob ales de ai, i-a zis morarul,
Nu-ți iau uium;
De nu, te du de-aici cu carul,
Chiar acum!

OAMENII DE-AR AVEA COARNE

MOTTO: Oamenii de-ar avea coarne,
n-ar mai putea să zboare fără aripi.

Fiecărui, de i-ar crește
Coarne antimerite,
Mulți ar merge, îndeobște,
Aplecați de creștete.

Oamenii de-ar avea coarne,
S-ar divide-ai mei fărtați
Cel puțin în doua cete:
Cornuți și încornorați
(Ca și diavolii din iaduri,
Sau ca cerbii din Carpați).

Unora în cap le-ar crește
Arbori mari, cu greutate
Pe care i-ar numi - poate -
Cu tupeu, sinceritate.

Fiecărui de i-ar crește
Coarnele după virtute,
S-ar găsi doar ciuți și ciute
Și - extrem de rar - cornute.

Lumea asta, coarne n-are
Și mă mir cum de ajunge
Către un om oarecare
În postura de-a împunge.

MINERII

Eroi sunt, pentru toată lumea -
Deși nu-s cunoscuți de mulți -
Acei ce schimbă, zilnic, cerul
Cu-ntunecate bolți sub munți;

Eroi sunt, pentru toată lumea -
Deși nu-s respectați de mulți -
Acei ce scot la zi lumina
Plătită cu sudori de frunți;

Eroi sunt, pentru toată lumea -
Deși nu-s înțelegi de mulți -
Acei care răpesc căldura
Din ferecate borți de munți;

Eroi sunt, pentru toată lumea,
Minerii cei ce sfarmă munți,
Acei ce scurmă-n întuneric
Pentru lumina celor mulți;

Eroi sunt pentru toată lumea,
Minerii, și ei nu sunt mulți;
Când spui miner, erou poți spune,
Titan ce sfarmă-n brațe munți;

Eroi cu fapta, nu cu vorba,
Trebui să-i vezi și să-i ascuți;
Să-i prețuiască, este treaba
Acelor încălziți și mulți.

ULTIMA ȘANSĂ

Nu trage-n animal când se adapă,
Nu prinde peștii prin secări de apa,
Și nici pe cel din urmă condamnat,
Să nu-l ucizi când e de mâini legat.

Prin plebiscit, întreabă orice om
Dacă-i dispus să moară de atom
Și chiar dacă jumate-ar zice DA!
E prea destul pentru a renunța.

Chiar dacă vrei să-ți iei, pe drept, revanșă,
Lasă-i și celui slab măcar o șansă.

EROUL OBOSIT

Împovărat de lupte grele, dornic
De liniște, eroul merge-n noapte
Spre turnul vechi și văduvit de ornice
Ce-și năruie tăcerile în șoapte.

Ajuns târziu, sub cumpăna fântânii
Ce izvorăște-n taină, vorbe mute,
El s-a culcat pe căpătâiul mâinii
Vrând ca eternitatea să-l sărute;

Dar fu trezit de lumea dimineții,
Eroul, plin de bine și temut,
Căci nu sosise încă, pacea vieții
Și multe mai sunt de făcut.

LUMEA

Lumea-i o grămadă de popice, inutilă,
Al cărui destin îl constituie-o bilă,
Iar Dumnezeu lor este gorila
Ce-aruncă bine, sau mai rău, cu bila.

De-aruncă bine-i cataclism potopitor,
Iar dacă nu, e-un fapt divers, întâmplător;
Dar nu-s destule-a bilei grele rele:
Sunt și popice care se doboară între ele!

STINDARDUL MEU

Din cârpă, te-am făcut stindard
Iar tu, te vrei lințoliu;
Cât sunt în viață, pot să ard,
În suflet, și stindard și doliu.

ROATA

Nimeni azi nu știe bine
Câte secole trecură
Până când, demult, odată,
De conturul lunii pline,
Rațiunea omenească
S-a lăsat influențată
Pentru a crea o formă
Căreia îi zicem roată.

Fiind inventată roata,
Omul a-nceput, pe dată,
S-o-nvârtă mereu mai bine
Până când, odată, -n fine,
Ajungând cu ea pe Lună,
Și-a dat seama că se poate
S-ajungă și mai departe
Dacă n-ar fi unii care
Bagă bețe-n roate.

EL

Întâi n-a fost cuvântul și nici fapta,
Ci-a fost a spiritului hrană: arta.
Natura - geniu cu putere colosală -
A proiectat forma de viață ideală -
Maimuța - care generează-n timpuri omul
Cel care-nvârte roata și zgândără atomul;
Cel care-și poate face singur dreaptă parte,
Dar care, prea adesea, e dătător de moarte.

OSPĂȚ PRIMAR

S-aprind feștile-n peșteri, căci serbează
Pitecantropii, astăzi, Noul An.
Desenele rupestre ilustrează
Prinosul lor de muncă fără ban.
Șeful de trib, după ce s-a-mbătat,
A râgâit puternic și-apoi a cuvântat:
- Să ne mâncăm, la propriu, deja e demodat;
Să demonstrăm la lume ce mult am progresat,
De-acum ne vom mânca prin Presă, prin Senat
(Chiar dacă ăia mănăcă și ce nu-i de mâncat),
Să ne mâncăm tovarăși, c-așa-i civilizată!
La muncă nu vă-nfîgeți, cât mai e de furat
Pe-acest meleag bogat ce Domnul ni l-a dat;
Să ne mâncăm ni-i țelul, așa precum fac câinii,
Să aibă de ce râde și-ai noștri, și străinii!
- Să ne mâncăm! strigară supuși, într-un glas
Și-n următoarea clipă, fără șef au rămas.

SĂ ȘTIȚI

Să știți c-a fost și pâine neagră
Pe care-o procuram cu greu;
Când se muncea câte o oră
Pentru un amărât de leu.

Să știți c-a fost și marmeladă
Inclusă în meniu, mereu,
Dar nu era nicidecum destulă,
Și nici prea dulce ceaiul meu.

Au fost și haine de hârtie,
Foame, păduchi și deteteu,
A fost și colectivizare,
Canal și deportați, deci GREU!

A fost ce n-aș mai vrea să fie
Pentru acest popor al meu.
Munciți cinstit! Prin hărnicie,
O să ne-ajute Dumnezeu!

O PUTERE DE-AȘ AVEA

O putere de-aș avea,
Uite ce n-aș face eu,
Chiar de-ar fi condiții certe
Și-ar promite să mă ierte,
Mult-Prea-Bunul Dumnezeu:

N-aș pune pleoapă pe pleoapă
Pân' n-ar curge prin țevi apă;
N-aș pune mâncare-n gură
Pân' n-ar fi-n case căldură;
Nici nu m-aș putea culca,
Până ce toți n-ar avea
Ce munci și ce-mbrăca
Și - mai ales - ce mânca.
Nu aș zâmbi niciodată
Cât Țara e poluată
Cu gunoaie și cu fum,
Bișnițari, excroci și scrum;
Radiații, mincinoși,
Trădători și puturoși;
Hoți, corupți, ape murdare,
Imbecili și dezbinare.

Dar fiindcă n-am nici o putere,
Pentru cei tari, mă rog mereu, mereu,
Să poată face tot ce li se cere
Pe placul tuturoră și al meu
Iar de nu vor... Să-i bată Dumnezeu!

DE SUB PIATRĂ FUNERARĂ

Trag clopotele mamă, - a sărbătoare;
Tu, aplecată pe mormântul meu,
Te chinui să-mi aprinzi o lumânare;
Mi-ai pus și flori, și plângi că-ți este greu.

Cu lacrimile tale, dragă mamă,
Nu poți spăla prea-multul lumii rău;
Deși nu vin când glasul tău mă cheamă,
Aș vrea să crezi că nu-i mort fiul tău,

Că veșnic va trăi în astă lume,
Deși el zace-ntr-un umil cavou,
Va dăinui mereu, ca simplu nume,
Înscris citeț pe-o cruce de erou.

Mereu acest pământ va naște fiare
Și vânzători de Țară și Popor,
Vor omorî copii cu-ale lor gheare,
Iar mamele îi vor jeli cu dor.

Ridică-te și mândră fii, deci, mamă,
Căci fiul tău n-a pregetat la greu,
Iar pe dușmani și vânzători de Țară
În veci de veci i-o bate Dumnezeu!

ȘTIM

Am știut să rupem lanțuri
Spre a supraviețui,
Știm cum să ne batem pruncii
Și dușmanii, de vor fi.

Pentru ca noi să fim noi,
S-au jertfit mii de eroi,
De-a lungul secolelor,
Pentru scumpa noastră glie;
Pentru ca urmașii lor
Să trăiască-n armonie
Până-n vecii vecilor.

Cei ce nu striveau nici muște,
Nu au ezitat să-mpuște,
Cu o aprigă mânie,
Pe orice neam de pribeag
Ce râvnea cu lăcomie
La pământul nostru drag.

Popii lepădau veșminte
Și puneau mâna pe flinte
Căci mai sfânt ca cele sfinte,
E pământul cu morminte
Ce păstrează oseminte
De copil și de moșneag,
De străbun și de părinte
Sau de frate drag.

Știm cum trebui să muncim,
Știm cum trebui să zâmbim,
Bine știm cinstiți să fim,
Știm eroii să-i slăvim,
Știm dușmanii să-i zdrobim,
Știm și hora să-nvârtim,
Buni români noi știm să fim,
Știm, știm, știm!

Știm cum să ne iubim glia
Respectăm mult omenia;
Îi detestăm pe tirani;
Știm să apărăm moșia
Dată de daci și romani,
Știm să înfruntăm dușmani!

Știm cum să facem soarta;
Drepti și demni noi știm să fim,
Știm să prețuim mult pacea
Căci ne place să trăim.
Știm, știm, știm!

AICI

Fiindcă aici m-am născut
Și de-aici îmi vine neamul,
Îmi iubesc - ca și strămoșii -
Glia, cerul, apa, ramul...

Iubesc Dunărea, Carpații,
Îmi iubesc părinții, frații
Și întregul meu popor,
Brav, cinstit și muncitor.

Aceasta este Țara mea
Și alta-n lume nu-mi doresc;
Sunt mândru că-s născut în ea
Și-aicea vreau să o sfârșesc!

DOAMNE, CU CE ȚI-AM GREȘIT?

Doamne, cu ce ți-am greșit
De-așa rău ne-ai pedepsit?
Pe Nicu l-ai ciuruit,
Pe Emil l-ai golănit,
Pe Ciorbea ni l-ai acrit,
Pe Verdeț l-ai înroșit,
Mohora e Mohorât,
Pe Mihai l-ai bălbăit,
Iar pe alții i-ai tâmpit,
Așa-ncât au consimțit
Să vândă străinilor
Moșia străbunilor
Pe Insula Șerpilor,
Bată-i boala bolilor!

Dă-ne Doamne, ce-am avut,
Iar pe cei ce ne-au vândut,
Trimite-i lui Belzebut
Ca să îi înece-n Prut
Și să facă din ei pod
Pentru întregul norod,
Să îi calce în picioare
Generații viitoare
Din stirpea românilor
Până-n vecii vecilor!

MOȘ ILIE

Eu am scris o poezie
Despre moșul meu, Ilie,
Și-am trimis-o la ziar
Să o bage la tipar;
Dar, dacă n-o fi să fie
Să apară pe hârtie,
Tot îmi pare bine mie
Că-i place lui moș Ilie.

În numita poezie
Spuneam despre moș Ilie
Tot ce lumea bună știe:
Că poartă pălărie,
Că e om de omenie,
Cum a mâncat pâine-amară,
Cum a luptat pentru Țară...
Dar am spus și un secret:
Moș Ilie e poet!

El nu scrie pe hârtie
Ci scrie doar pe câmpie.
Ca iobag, a scris cu plugul;
Ca ostaș, a scris cu plumbul,
Iar acum, de când stăpân e,
Scrie Țării, doar cu grâne.

CÂTEVA POVEȘTI

POVESTEA ROMÂNILOR

Se zice c-a fost odată,
Hăt, în vremea-ndepărtată,
Un moșneag ce-avea o fată
Prea harnică, prea curată,
Prea frumoasă, prea-ntrebată
De feciori din lumea toată.
Mai frumoasă ca natura;
Îngerii i-au dat figura,
Patruzeci de sfinți, statura,
Iar de caracterul său,
S-a ocupat Dumnezeu.
Avea ochii cum e mura;
Părul lung și mică gura;
Ca omătu-i era fața;
Obrazul, să-l tai cu ața;
Dinții, ca măргеcele,
Sânii ca gutuile,
Mijloceul subțirel
Și piciorul mititel;
Potrivită de statură
Și cu vorbă dulce-n gură.
Și-avea fata trai curat
Lângă tatăl său, în sat,
Până când un împărat,
Foarte lacom și bogat,
Despre fată a aflat
Și solie i-a-nmănat
Să se ducă la palat,
Dar fata a refuzat.
Împăratul, mâniat,
Pe cal a încălecat
Și, de oaste-nconjurat,
S-a dus acolo în sat
Și la moș i-a ordonat
Să îi dea fata, pe dat' !

Moşul a îngenunchiat
Şi mult l-a rugat
Pe cel împărat
Putred de bogat
Să îi lase fata-n sat.
Crudul împărat,
Nu s-a-nduplecat;
Bani i-a aruncat
Moşului, pe dat
Şi, așa, forțat,
Fata a luat
Şi a și plecat
Spre a lui palat,
S-o facă mireasă
Şi împărăteasă.

Moşului, de supărare,
Nu-i mai trebuia mâncare;
Cât era ziua de mare,
Plângea-n drum, plângea-n cărare
Şi nu-şi găsea alinare
Tot spunând la fiecare
De durerea lui cea mare.

Cum plângea moşul așa,
Cerul se întuneca,
Codrul se învolbura,
Pământul se clătina,
Şi Marea se tulbura,
Iar din Mare îmi ieşea
Un flăcău înalt, spătos,
Foarte tânăr și-arătos;
Era însuși Făt-Frumos.
El, salută respectuos,
Se-așează lângă moș, jos
Şi îl mângâie duios
Cu vorbe alese
De moș înțelese,
Cu vorbe curate
Tare cumpătate.

Și-au stat, moșul cel bărbos,
Cu voinicul Făt-Frumos,
Patru zile lungi de vară,
De cu zori și până-n seară
Și s-au tot gândit
Și au plănuit
Cum să procedeze
Ca să libereze
Fata bună-a moșului
Din casa-mpăratului.
Dac-au chibzuit,
Cu cale-au găsit
Să meargă prin sate
Și s-adune, frate,
Flăcăi lați în spate
Pentru a se bate
Și să biruiască
Oastea-mpărătească.
Și s-au strâns flăcăi
De prin munți și văi
Tari ca niște lei
Și cu pumnii grei.
Cum se adunară,
Cu toții jurară
Lui Făt-Frumos credință
Pân' la biruință.
După ce-au jurat,
Ei s-au apucat
Și s-au ospătat
Cu-o sută de boi,
Cu-o mie de oi,
Cu mii de vedre de vin
În care au pus pelin
Și cu miere de albine
Tot ca să le fie bine.
Și în zori de zi, de vară,
Toți cu apă se spălară:
Cu apă de izvor
Să lupte cu spor
Cu apă de ploaie
Ca să nu se înmoaie,
Cu apă neînceptă
Ca să fie tari în luptă.

Și, după ce s-au spălat,
Pe cai au încălecat,
Armele au ridicat,
Și-au înconjurat
Oastea-mpărătească
Vrând s-o biruiască.
Ei veneau puhoi,
Cu părul vâlvoi,
Doborând tot câte doi
Oșteni, în noroi.

Și-au luptat așa,
Fără a mânca
Și fără a bea,
Cât a fost ziua de lungă
Și-abia au putut s-ajungă
Chiar la împărat
Pe care l-au luat
Și l-au judecat,
Apoi l-au tăiat
C-adunase în palat,
An de an, și sat de sat,
Ținând sub lăcat,
Prea multe fecioare,
Care mai de care
Tot mai inimoase
Și tot mai frumoase.
Și-așa s-a-ntâmpilat
Că s-a măritat
Fata celui moș
Chiar cu Făt-Frumos
Și flăcăii iară
Toți se însurară
Cu câte o fată
De cea liberată;
Și-au făcut pe dată,
Nuntă prea bogată
Și prea minunată.

Și s-au tot nuntit
Și s-au veselit
Toți, cât au pofțit,
Ei fiind stăpâni
Cu puterea-n mâini
Peste Țara lor,
Țara munților
Și-a câmpiilor;
Țara codrilor
Și a grânelor.

Și spun cei bătrâni
Că acești stăpâni
Cu puterea-n mâini,
S-au numit ROMĂNI;
Și mai povestesc
Că și-acum trăiesc
Și-așa se numesc!

POVESTE NAIVĂ (ȘI PARȘIVĂ)

Vacă cu lapte,
Trei fete mari
Și două capre
(Cu ochelari)
Avea odată,
La noi în sat,
O gospodină
Fără bărbat.

La altă casă
De prin vecini -
Nu aveau vacă -
Țineau găini.

Stăpânul casei,
(Cu un picior),
Tot două capre
Și un fecior.

De-un timp nu face
Vaca vițel,
Găini nu ouă,
Capre... la fel!
Noptile pierde
Acel băiat
Iar cele fete,
S-au îngrășat...

La prima casă,
Cu toții văzură,
Cele trei fete
Trei prunci făcură;
Iar la a doua,
S-a însurat
Fiul, cu-o fată,
Dintr-un alt sat.

POVESTE DURĂ (CU-N GAROI ȘI-O RAPANDULĂ)

A fost odată un garoi
Cataroi,
Care avea un cotoi
Baroi,
Ce se bumbăcea cu-n bibiloi
Hândrăloi,
Dar să vezi harababură:
A apărut o maură
Ceampaură,
Cu chip nașparliu
Și șmangliu,
De l-a trombonit pe garoi,
Până s-au unit amândoi,
Iar pe cotoi
Și pe bibiloi,
Atât i-au oropsit
Până s-au ușchit
Rămânând numai ei doi:
O maură și-un garoi,
Care au dus un trai fericit
Până au murit
Și povestea s-a sfârșit.
Notă: Orișice asemănare
Cu personaje reale,
Nu este chiar întâmplătoare.

ÎN JURASIC

Într-o zi, pe un coclaur,
Se-ntâlni un brontozaur
Mahmur,
Cu un dinozaur
Sur;
Și s-au pupat, desigur,
E sigur
Igur
Gur
Ur
R.

POVESTEA LORDULUI JOHN

Trecând lordul John pe-acasă,
A aflat că nu-l mai lasă,
Mă-sa, la război s-omoare,
Fiindcă trebui să se-nsoare
Cu-o prințesă care are
Numai puțin până moare
Și-o avere foarte mare.
Hai că-i tare!

POVESTEA CAMPIONILOR

Din satul nostru au plecat
Mulți campioni, în lung și-n lat
Și-o lume au îngenunchiat.

Când vin pe-acasă, câte-odat'
Pe rând, sau laolaltă-i bat,
Căci eu sunt cel mai tare-n sat.

Niciunul asta n-a uitat
Fiindcă eu nu i-am lăsat...
Când vin în sat, pe toți îi bat!

ANOTIMPURI

PRIMĂVARA

Primăvara împuşcă văzduhul
Cu

Ploaie de lăstuni în frac
Şi

Cuci orfani, care-şi strigă identitatea
În

Disperarea florilor lovite de brumă
Iar

Verdeaţa inundă câmpii şi păduri
Ca

O mare strivită de ţărnuţ stâncos.

VARA

Văra cu poala toridă în brâu,
Cu zâmbete dulci, struneşte în frâu,
Pe falnicul Soare cu ochiul de faur,
Ce soarbe agale apa din râu
Şi plouă cu raze de aur
Culoare în lanul de grâu.

TOAMNA

Miroase a veştedă vară trecută,
Toamna aruncă rugină în vii,
Nordul ne-anunţă o toamnă temută;
E timp de beţie şi de elegii.

AUTUMNALĂ

(Acrostih)

Se lasă iar timpul a vară trecută,
Este mai harnică seara, acum,
Ploi reci, pe glie, plâng în valută
Tânjind anotimpul postum.
E prima zvâcnire a toamnei, la cramă,
Mustită în boabele vechilor vii,
Brumată cu gust usturat de pastramă
Răscoaptă prin cele afumătorii.
Începe să bată un vânt dinspre iarnă;
E vreme propice pentru elegii.

BACOVIANĂ

(Acrostih)

Bronz topit, plumb și aramă,
Rugină de timp, culori,
Uliță pustie, cramă,
Must ce-nțeapă, ploi, viori;
Arături, saci, grele care,
Rare păsări, nori, scaieți,
Efemer dor de plecare,
Loc de toamnă și tristeți.

IARNA

Iarna nu e jucărie;
Vremea-i foarte rea
Și-a-nceput - fir-ar să fie! -
Doar cu-n fulg de nea...

CÂNTECE APROAPE POPULARE

FOAIE VERDE IASOMIE

Foaie verde iasomie,
Dar-ar Dumnezeu să vie
Ordin de la Primărie,
Ordin de la Primărie:
Cel ce poartă pălărie,
Trei femei poate să ție.

Măi tată, măi,
Ordinul de-ar apărea,
Trei pălării aș purta,
Băgate una-n alta;
Nouă femei aș ținea,
Nouă femei aș ținea.

Măi tată, măi,
Nouă femei de-aș avea,
Le-aș iubi săptămâna,
Sâmbăta liber le-aș da
Și m-aș duce la mândra
Până luni dimineța,
Până luni dimineța.

Măi tată, măi,
Dar ordinul întârzie;
O dau naibii pălărie!
Vino-ncoa', dragă Mărie
Să-mi fii numai tu soție
Cât o fi viața să-mi fie
Cât o fi viața să-mi fie.

HAI MÂNDRO

Hai mândro să vedem ce-i
Sub frunza crudă de tei
Și în iarba înverzită,
La fântâna părăsită.

Hai mândro, hai una, două,
Să vezi pasărea pe ouă
Și, de sus să vezi cum plouă.

Hai mândro să ne iubim,
Iarba să o pătulim,
Pasărea s-o jumulim
Și fântâna s-o sleim.

Hai mândro, hai una, două,
Să vezi pasărea pe ouă
Și cu flori să vezi cum plouă.

Sub frunza teiului crud,
Hai mândruțo, hai!
Tu să suspini, eu s-asud;
Hai, de ce mai stai?

CÂNTECUL NEVESTEI

Nevasta care-i frumoasă,
Nici nu spală, nici nu coasă,
Nici nu mătură prin casă,
Dar ți-e dragă că-i frumoasă.

Nevasta care-i urâtă,
Seara-i obosită frântă,
C-a muncit o zi întreagă
Și tot nu îți este dragă.

SUB MESTEACĂNUL TRĂSNIT

Sub mesteacănul trăsnit
Trei frumoase am iubit
Și-o urâtă aș iubi,
Frică mi-e că ne-o trăsnii.

De-ar tuna și-ar fulgera,
Cu-o frumoasă m-aș culca;
Cu urâta n-aș risca
Chiar dac-aș ști c-ar avea
Paratrăsnet după ea.

Când tună și când trăsnește,
Frumoasa te veselește
Și Dumnezeu te ferește
Iar urâta te-ngrozește
Și fulgerul te plesnește.

ÎNTRE RĂSĂRIT ȘI-APUS

Între răsărit și-apus,
Nici o vorbă nu a spus.
Între-apus și răsărit,
A dormit și-a sfărâit,
Iar, atunci când s-a trezit,
A zis că s-a plictisit
Și m-a părăsit.

CA LA PODUL DIN VASLUI

Foaie verde-a bobului,
Bate creasta dealului
Sabia boierului
Și ghioaga răzeșului,
Ca la podul din Vaslui,
Să nu-i placă turcului,
Să-l ia mama dracului!
Ca la podul din Vaslui,
Turcul dracului
Și cu mama lui!

EPIGRAME

Unui adjunct

Am venit să-i fac ofrandă
Fostului meu șef - defunctul -
Dar mi s-a strigat din strană:
Iau eu tot, că sunt adjunctul!

Unui șef de birou

Fiindcă are-n stăpânire
Trei creioane și-un stilou,
Minus multă pregătire,
A fost uns șef de birou.

Unui chefliu

Vrând să-l imiți pe Diogene,
Detești și țoi și damigene
Și te culci lângă butoi
Dar după ce bei cât doi.

Unui aviator distrat

Cu-avionul, faci furori
Urci în slăvi și te cobori
Însă îți uiți uneori
Capul printre nori.

Unui leneș

- El e cel mai puturos:
Toată ziua șade jos!
- Minte! Zise cel vizat,
Eu chiar azi m-am parfumat!

Mâncătorilor mei

Puțini mai sunt din cei ce nu știu încă
Faptul că nu chiar tot ce zboară se mănâncă
Dar mulți sunt cei ce nu întâia oară,
Mănâncă mult din multul ce nu zboară.

Unuia care greșește mereu

- Greșesc și eu, precum greșește fiecare;
Cum zice și latinul: "Humanum est errare".
- În fine-i omenește ca și tu să greșești
Da-i mult mai omenește ca bine să muncești!

Unui neisprăvit

În fața celui de ispravă,
Cu respect mă plec,
Iar din fața ta, cu scârbă,
Mă întorc și plec.

Unui vânător

Zici că ai vânat un lup,
Două rațe și-un rățoi;
Dar nu spui cam în cât timp;
În trei ani sau numa-n doi?

Unor "deștepți"

Au auzit, mai înainte,
Că în fosfor ar fi minte.
Și-au mâncat superfosfați
Să devină învățați.

Unui somnoros

- Anul trecut, cum ai muncit?
- Mai mult am dormit;
Dar promit ca-n anul care vine,
Să dorm mult mai bine.

Unor chiulangii

- Să spună el cum munceam!
- Mai mult ne făceam.
- Și cum vă plăteau?
- Mai mult se făceau.

Unui viticultor

- Ce școli ai terminat, bădiță?
- Am terminat școala de viță.
- Nu stai prea bine cu cultura!
- Ba-mi place, bre, viticultura.

Unui meteorolog

- Ce ți-ai propus să faci în Noul An?
- Să dau prognoze eronate, peste plan.

Unuia ce se ocupă cu irigațiile

- Ce recolte-ați estimat
Pe terenul irigat?
- Record de recoltă nouă,
Dacă plouă.

Sotiei unui judecător

Chiar de greșesc, câte odată,
Eu pot spune tuturor
Că-s femeie judecată:
Am bărbat judecător.

Unui vegetarian

S-a-nsurat cu-o poamă bună,
Cu copil din flori, de-un an;
Lumea a-nceput să spună
Că e vegetarian.

Unui copist

Eu nu știu cum poți să ții
La așa monotonii:
La servicii faci numai copii
Și acasă, tot copii.

Unui politician

În viața politică -
Zice el - sunt un mic rob;
Și nimeni nu-l critică
Fiindcă-așa e: un microb!

Despre vin

Vinurile - zice moșul -
Sunt atuuri a puterii;
Vinul alb sau vinul roșu,
Vin negru sau... vin minerii!

Unui cuplu

S-au unit și-au făcut casă,
Un deștept cu o frumoasă
Și-au făcut copil cuminte:
Ca el la chip, ca ea la minte.

Rebusiștilor craioveni

Prin Craiova, pe la voi,
Găsim rebusiști de soi;
Mai în urmă cu mulți ani,
Se găseau aici și bani.

Unor fete

Știm că-n luna lui august,
Toate poamele au gust:
Tomatele gust de toamnă
Și fetele gust de doamnă.

Unui bețiv naiv

A băut cam mult alcool
Ce la cap i s-a urcat -
Căci acolo a aflat
Locul cel mai gol.

Porturi și porturi

- Dragă, în subsidiar,
Ador portul popular.
- Ne potrivim, zice Tanța,
Eu ador Portul Constanța.

Unui îndrăgostit

Sunt în stare de orice.
Draga mea,
Pentru tine îmi dau viața...
Alteia.

Unor bilingviști

Foaie verde și-o harghită,
Am căzut într-o ispită:
Mâncai brânză covăsnită
Și am dat în bilingvită.

Unui cuplu

Un băiat și cu o fată,
Potrivire nesperată:
El e pilit,
Ea, epilată.

PARADOXISME

VERDE DE PARIS

Foaie verde de Paris,
Vă repet ce n-am mai zis:
Un analfabet a scris:
“Ce-i permis, e interzis!”

ASTĂ IARNĂ

Astă iarnă, -n plină vară,
Bătea vânt de primăvară,
Într-o toamnă ca afară,
Rece, dar caniculară.

BOMBA

O bombă iar a explodat -
A doua oară -
Și va mai exploda odat'
Și-a *en*-a oară.

LA EXAMEN

Iată întrebările:
- Unde sfârșesc zările?
De ce nu e dulce sarea?
Și-n ce parte curge Marea?

FABULE

OMUL ȘI POMUL

Vrând să rupă-un copăcel
Să-și facă-o nua din el,
Un om, uimit, se pomenește
Cu copăcelul că-i vorbește:
- Au rupt din mine niște oi
Și niște capre și doi boi;
Dac-am scăpat de ei - văd bine -
Nu am să pot acum scăpa de tine...
Am și eu viață, ca și voi,
Și-aș vrea și eu să mai trăiesc,
Umbră să fac și să rodesc.
Bătrân fiind, v-aș putea da
Lemne de foc sau chereștea.
Dar, rupe-mă, dacă așa îți place,
Căci m-au mai rupt și alte dobitoace.
- N-am să te rup căci sunt superior;
Am să te tai frumos, cu un topor.

MORALA:

Copacul are noroc:
Omul nu e dobitoc!

PARA-I PARĂ

Pe-un măr, s-a supărat o pară,
Foc și pară!
Fiindcă mărul o compară -
Fără să-l poată para -
Cu una ce se vinde pe-o para
Când prețul ei, mereu i-o cifră pară.

FAPTE

Fapta bună, niciodată
Nu e observată
Și nici lăudată;
Însă, fapta rea,
Repede se va vedea
Și toți te vor critica.

PE -UL ȘI O -UL

Un *Pe*-u, zice despre *O*-u:
- Sărăcuț vecin am eu;
E uun nul, e un zerou!
- Ba, eu nu sunt sărăcuț;
Fiind *O*-u, am un bănuț!

CU ȘI FĂRĂ NOROC

Un cerșetor care primea folos,
Din când în când, câte-un bacșiș,
Și, mult mai des, câte-o sudalmă,
Se dădea-n afiș
Ca un om foarte norocos
Fiindcă avea o aluniță-n palmă.

Un bogătaș la care nu-ndrăznea
Nimeni să-i arunce vreo sudalmă,
Deseori se plângea
Că afacerile-i merg prost
Și zicea că viața n-are rost
Când nu te naști cu-o aluniță-n palmă.

MOARTEA CIORII

Astăzi - nu știu pentru-a câta oară -
A poposit, pe gardul meu, o cioară
Demodată
Și mult prea-ntunecată
Spre a fi confundată
Cu-n porumbel,
Oricât de negru ar fi el.
Vecinul meu
(Vânător
Și bun ochitor)
A îndreptat arma spre ea.
Eu,
Pentru a o salva,
Am început să-l mint (Mea culpa)
Zicând că nu-i cioară
Ci-i o specie rară
De cuc;
Dar ea,
Pentru a infirma
Declarația mea,
A zburat într-un nuc
Și a început a cânta
Pe limba sa
(Mai binezis cârâia).
A urmat o împușcătură
Și cioara, cea neagră ca o mură,
A fost adusă la tăcere.

MORALA:

Pasărea pe limba ei piere.

PUȘCA ȘI BALONUL

Întrecerea era așa:
Pușca tot pocnea
Și balonul se tot umfla.
Terminând muniția,
Pușca zice: Nu mai pot!
Iar balonul zice: Ba
Eu mai... poc!

FABULĂ REBUSISTĂ

Povestea nu-i lungă:
Domnul Rebutache
Voia să ajungă
Precum Rebusache.
Și s-a exprimat
El, anagramat,
Dar n-a debutat
Fiind agramat.

MORALA:

Mai avea de învățat.

DIVORȚ

- Divorțez de vaca asta
Că-i proastă de rage, zău!
- Poți să divorțezi, năpasta
Este că ești bou!

LAMPA ȘI RADIOUL

O lampă de noptieră
Despre un radio, mițitel:
- Țsta e o hahaleră,
Numai vorba e de el!

BARZA ȘI FRĂȚIORUL

- Mamă, când mi-adeuce barza
Frățior, zice Răducu?
- Ai răbdare, zice mama;
Mai întâi, să vină cucul.

ÎN ZĂVOI

Zice mielul către oaie:
- Mie-mi place în zăvoaie.
O cățea, lingându-și plozii:
- Și mie îmi plac zăvozii!

OMUL ȘI ANIMALELE

Căinele te adoră
Pisica te ignoră,
Măgarul ți-e rival
Iar porcul... ți-e egal!

NITUL ȘI ȘURUBUL

Supărarea nitului
Asupra șurubului:
- Țsta face și desface;
E nehotărât. Nu-mi place!

SCOICA ȘI UN CRUSTACEU

Crustaceul către scoică:
- Dragă, îți urez noroc,
Cât trăiești, iar după moarte,
Îți doresc să-ajungi ghioc.

NĂDRAGUL ȘI IȚARII

Nădragul către ițar:
- Așadar,
Indispensabil de ești,
De ce te mai izmenești?

BLESTEME

BLESTEMUL UNUI PACIENT

De-ți vine pacientul, rugându-te frumos,
Să îl consulți, că-l roade durerea pân' la os,
Iar tu aștepți atenții, te porți simandicos,
Blestemul să te-ajungă! Citește deci, mai jos:
Să pici bolnav de icter sau de schizofrenie,
Sau - cel puțin - să dai în hipermetropie!
Te blestem să te doară, de zeci de ori pe an,
Mușchiul sternocleidomastoidian!
Să ți se deregleze talamusul în cap;
Să-ți treacă doar de-ți dă rețetă Esculap.
O soră medicală să-ți toarne-n cupă vin
Dar până-l duci la gură, transforme-se-n venin!
Să ai mâncări alese, dar toate fără gust,
Când dormi, să te visezi în patul lui Procust!
Să-ți cânte insistent, un greier la ureche,
Aceași melodie: săracă, tristă, veche...
Iar când o fi și-o fi, de te-o-nghiți pământul,
Să-ți țină de urât trei ciori, o stea și vântul!

ALINIAREA PLANETELOR

- Măi băiete,
Ai aflat
Că azi s-au aliniat
Mai multe planete?
- Dar când eu mă aliniam,
Mă culcam,
Mă sculam,
Mărşăluiam,
Alergam,
Atacam
Şi luptam
Cu Bau-Bau,
Ele unde erau?

ILUSTRATĂ DIN CONCEDIU

La Babele din Bucegi,
În vacanță, merg moşnegi;
Tot în vacanță, tataia,
Se va duce la Mamaia,
Numai eu, în vremea asta,
Cu copiii, cu nevasta
Şi cu soacra - implicit -
Azi, pe Tâmpa am sosit.
(Cred că ați ghicit cum sunt.)

PUTEREA EXEMPLULUI

Unu-şi bătea soția.
Vin eu, cu opinia:
- Bă, de ce o bați așa?
- Asta este treaba mea!
Bate-o și tu pe a ta
Şi eu, zău, nu m-oi băga.
Şi-am făcut exact așa;
Ba-ntrecut-am cu ceva:
Am dat și în soacră-mea!

PASTILATE

SUSPANS

- Întâi, mi-au pus în spate,
O greutate
Și niște cauciucuri la picioare
Și-apoi m-au aruncat în mare,
Premeditat.
- Și ai scăpat?
- Precum se vede!
- Aproape că nu-mi vine-a crede;
Oricum, ești nemaipomenit!
Așa ceva, eu n-am mai întâlnit;
Aș zice chiar că ești nemuritor!
- Ba nu. Eu sunt... scafandru amator.

ÎN VIE

La umbra nucului din via
Romaștelor de mai demult,
Stau dus cu gândul la Maria,
Regina unui vis incult.

TESTAMENT

Vrei ca odraslei tale, dreptatea să îi placă?
Pune-i pe un perete, pe al lui Kipling "Dacă".
Iar de-i dorești, prin lume, cu fruntea sus să treacă,
Pe alt perete pune-i Varnalis: "Antidacă".

TEIUL

Împodobit cu flori, de nobili zei,
Împrăștie mireasmă-un falnic tei,
Pe care-o prețuiesc atât, că-mi pare rău
Că n-o pot integra în poemul meu.

URARE

Din bogatul univers,
Am cules săracu-mi vers
Și ți-l dărui - fără fală -
Ca pe-o floare ericală.

Azi, în prima zi de mai,
Îți doresc să ai când n-ai.

IRONIE

Dintr-o serie întreagă de motive,
Mă abțin să folosesc diminutive,
De aceea vă compar, pe amândoi,
Cu doi cioroi!

HOTĂRĂRE

Tu mi-ai spart inima-n cioburi
Că am avut capul sec,
Dar nu mai înghit cu noduri:
Îmi iau ciobur'le și plec!

MĂRȚIȘOR

Simbol al timpului trecut
Și-al primăverii care vine,
Și-al faptului că mă gândesc
Adeseori și rar la tine.

CREIONĂRI FĂCUTE CU PIXUL

- Am o mulțime de defecte și doar o singură calitate: știu să-mi controlez defectele.
- Degeaba știi ce și cum, dacă nu știi când.
- Nu mi-e frică de examen. Mi-e frică de examinator.
- Societatea este condusă de cei de pe locul întâi. Cei de pe locul doi îi țin în spate pe cei de pe locul întâi, iar cei de pe locul trei constituie un balast care, din când în când, este aruncat pentru ca societatea să se înalțe.
- Oamenii sunt de două feluri: cei care cred că sunt de două feluri și cei care nu cred.
- Animalele n-au rușine fiindcă nu fac nimic de care să le fie rușine.
- Unul trăgea nădejde, unul trăgea să moară, iar altul trăgea în ei.
- Scuza este un nod făcut unei ațe care urmează să fie trecută prin ac.
- Dacă în cimitir plânsul nu este interzis, cum poate fi interzis cântatul în cârciumă?
- Era întuneric de-ți băgai degetele în ochi și nu puteai să le mai scoți.
- Una e să te simți iubit, și alta e să te simți util. Aceste noțiuni nu trebuie confundate.
- Dezordinea estetică este o ordine descompusă.
- Când te mănâncă în cap, nu te scarpina în altă parte.
- Când urăști un om, urăști pe toată lumea care nu-l urăște.
- Ultima dorință a condamnatului la moarte a fost să i se dea o țigară. Din acel moment, a devenit fumător pentru toată viața.
- Dacă două semne cu intenții pozitive duc la un rezultat pozitiv (+ și x), este destul un semn negativ (-) pentru a anula totul.
Ex: $2 + 2 = 4$, $2 \times 2 = 4$ iar $2 - 2 = 0$.
- Proza este muzică lăutărească, versurile clasice muzică simfonică, iar versurile albe, muzică de jazz.

- Puterea prostului nu poate fi constructivă.
- Nu-i greu să devii milionar peste noapte, e greu să nimeresti noaptea în care poți deveni milionar.
- Când ai o pâine subsuoară, nu ridică mâna asupra celui care ți-a dat-o: că o pierzi.
- Șarpele, dacă ar merge drept și nu în serpentine, ar câștiga mult timp, cu care n-ar avea ce face.
- Femeia, cu cât se ține mai mândră, cu atât este mai umilită, după ce cedează.
- Minerii își scuipe sănătatea în subteran, iar nevestele lor le scuipe onoarea la suprafață.
- Sunetul muzicii este mult mai frumos decât se aude.
- Sfaturile, ca și tâmpeniile, sunt gratuite.
- Cei ce nu iubesc sunetele stridente, sunt rugați să fluiera.
- Nu lega o prietenie, până ce nu dezlegi o dușmănie.
- Ceasul nu sună niciodată ocupat.
- I-a spus atâtea vorbe dulci, încât a îmbolnăvit-o de diabet.
- El mi-a bătut obrazul cu degetul, iar eu, cu pumnul.
- Unii ies din încurcătură cu capul, iar alții cu picioarele... înainte.
- Nu te lua după iepure, atâta timp cât nu poți întrece melcul.
- Prostia nu-i impozabilă. Dacă ar fi, am scăpa țara de criza economică.
- Frica de moarte poate fi învinsă, dar moartea de frică, nu!
- Dacă portocalele n-ar avea miezul atât de bun, ar avea coaja foarte scumpă.
- Câinele este prietenul omului, nu omul al câinelui.
- Am pornit căsnicia de la lingură și furculiță, iar acum am ajuns la cuțite.

- Recunosc: sunt puternic și nu mi-e rușine.
- Eu nu-mi port trupul prin biserici, ci biserici port în trup.
- Unii nu știu absolut nimic. Nici măcar faptul că nu știu.
- Dacă știi mai mult ca prostul, acesta te crede nebun.
- Iepurele născut în bârlogul lupului, tot iepure se va numi.
- Umilul cerșetor a devenit întâi obraznic, apoi amenințător.
- Toți își doresc viață lungă. Eu îmi doresc moarte ușoară.
- Lipsa de caracter nu se compensează prin lipsă de bun simț.
- Ferește-te de cel ce te pupă unde nu te-a putut lovi.
- Eu scriu pentru oameni, nu împotriva lor.
- Secretul cuceririi unei femei: citește-i gândurile și, apoi, înscrie-te în ele.
- Nu mi-e frică de vitejii din față, ci de lașii din spate.
- Atâta e de împruțit, că pare a fi făcut cu o gaură mai jos.
- Până la 30 de ani, să nu treacă nici o zi fără să înveți ceva, iar după 30 de ani să nu treacă nici o zi fără să produci ceva.
- Dacă singura oaie neagră din turmă se vopsește în alb, nu-i de condamnat.
- Născut la 7 luni și în marț(i). Îi mai trebuie o linie să fie partida (de bingo) gata.
- Omul ar trebui să fie zburător. Nu merită să calce în picioare frumusețile pământului.
- Sforăia atât de tare, încât nu putea să doarmă din cauza zgomotului pe care-l producea.
- Numele scris pe hârtia unei cărți poate trăi mai mult decât cel scris pe marmura unui mormânt.

- Mumifică-ți gândurile în tuș tipografic și îngroapă-le între copertile unei capodopere.
- Singura urmă trainică a trecerii noastre pe acest pământ nu rămâne imprimată în bronzul unei statui, ci în oțelul inoxidabil al gândurilor scrise.
- Dacă n-am auzit pe nimeni zicând “vreme deșteaptă” nu înseamnă că toată vremea e proastă.
- Le-am făcut o pierdere pentru ca, recuperând-o, să le pot face o bucurie.
- Orice haină stă bine dacă are pe cine sta.
- De caracterul unui om îți poți da seama într-un minut, dar trebuie să treacă mult timp până vine acel minut.
- Recunoști că ești învins prin felul în care nu vrei să recunoști.
- Onoarea de-a lupta cu tine m-ar dezona.
- Îți dau dreptate fiind convins că ești convins că n-ai dreptate.
- Ilegalul, intrat în legalitate, judecă ilegalitatea.
- Îmi rezerv plăcerea de a nu-ți face plăcere.
- Spune-mi cine te prezintă, ca să-ți spun ce reprezinți.
- Cât ar fi de zgârcit chelul, nu-și cumpără numai jumătate de piepten.
- Bătrânețea curbează liniile drepte.
- În timp ce nimeni n-a văzut înger urât, eu am văzut drac frumos.
- Din lapte dulce se face iaurt, dar din iaurt, lapte dulce, ba!
- Cine nu știe, să întrebe! Cine nu știe, să răspundă!
- Florile au același miros și pentru oamenii răi.
- Dragostea la prima vedere este economică.
- Daltonistul nu are șansa să vadă cai verzi pe pereți.

- Dacă cineva nu-și caută de treabă, să-și caute de drum.
- Sunt om și am datoria să realizez ceva plăcut, de aceea stau.
- Oamenii au capacitatea de a uita și de a se uita... unii la alții.
- În viață trebuie să înveți și ce-i folositor pentru alții.
- Penele de cauciuc nu cresc în arborii de cauciuc.
- Sufăr când văd femei frumoase, dar nu doresc să văd urâte.
- Pisicii nu-i pasă ce părere au șoarecii despre ea.
- Când vrei să faci ceva, găsești mijloace, când nu, găsești scuze.
- Important este cât știi, nu de unde știi și de când știi.
- Mai bine un cui cu haină decât un dulap gol.
- Inteligența se vede și-n întuneric.
- Aurul poate fi pierdut, dar valoarea lui, nu.
- Prețuiește ceasul după exactitate, nu după marcă.
- E bine să știi ce vrei, dar și cum se poate obține.
- Speranțe mari, pagube multe.
- Cine stă la soare, face umbră.
- Nu există om într-atât de prost încât să nu poți învăța nimic de la el.
- Au parcurs același drum în viață, numai că el a mers desculț.
- Florile de stil nu sunt melifere.
- După formă, ariciul seamănă cu o minge, dar cine-i poate ignora țepii?
- Perechea câinelui-lup nu este cățeaua-vulpe.
- Cu puțină bunăvoință, poți obține puțină îngăduință.

- Marea prostie este că nu se poate măsura prostia.
- Viața, fiind imaterială, nu-și poate materializa echivalentul în nimic.
- Nu mâncați fructe vii. Lăsați-le să se coacă și să moară prin căderea din pom.
- Drumurile vieții nu se sfârșesc nici după moarte, atunci când ai luat-o pe un drum bun.
- Câți călători pun la îndoială competența mecanicului de tren?
- Și dacă toată lumea ar fi necinstită, merită să fii cinstit măcar de dragul excepției.
- Nu dau dintele meu cariat pe unul de aur, atâta timp cât nu mă doare. Dacă mă doare, dau aur să scap de el.
- Țelul luptei pentru egalitate a fost atins: Ea este bărbat în casă, iar el, fată în casă.
- Vrând să nu par bătrân, mi-am smuls firele de păr alb. Așa am ajuns... chel.
- Cine eșuează în tentativa de a se îmbogăți, devine sărac și curat.
- Între banii câștigați și banii munciți, e o deosebire sesizată numai de cei ce muncesc.
- Orbul a nimerit Brăila, dar cum, numai însoțitorul lui știe.
- Îmi place tăcerea peștelui, nu și oasele lui.
- Făcând două, trei, lucruri înțelepte, încep să ți se ierte cele 100 de prostii. Făcând o singură prostie, cele 100 de lucruri bune ți se vor uita.
- Doi necunoscuți au hotărât să iasă din anonim și... au făcut cunoștință.
- A fost primit cu multă căldură. Până la urmă s-a ars.
- Viața este plină de aspecte urâte care vin singure. Aspectele frumoase trebuie să le creăm noi.
- Găina, după ce face un ou, cotcodăcește. Dacă ar oua după ce cotcodăcește, aș face-o să cotcodăcească mai des.

- Dacă iubirea este un izvor pe care-l părăsești după ce-ți potolești setea, căsmicia este o fântână pe care o sapi în tinerețe spre a-ți răcori arșițele bătrâneții.
- Dacă s-ar retribui oamenii numai în raport cu inteligența, rata șomajului ar crește vertiginos.
- Și dacă s-ar vinde inteligența, prostul n-ar avea cu ce s-o cumpere.
- Cine știe să piardă, știe și să câștige.
- Decât să trăiești bolnav, mai bine mori sănătos.
- Dacă prostia ar ține de foame, mulți ar muri de sete.
- Apa trece, pietrele rămân, fiindcă nu știi să curgă.
- Cel ce rupe lanțuri, nu poate rupe relații.
- Nimeni nu-ți poate sta în cale, dacă mergi pe ocolite.
- Iarna face lupi, așa cum vara face purici.
- O femeie ușoară s-a căsătorit cu-n om greu și a ieșit o căsătorie dezechilibrată.
- Toate animalele năpârlesc, numai lupul își schimbă părul.
- Bâzâitul unui țânțar deranjează mai tare ca bubuitul unui tun.
- Unii tac fiindcă nu pot vorbi, iar unii vorbesc numai ca să nu tacă.
- Dacă întrebarea nu costă bani, cât m-ar costa să întreb de ce nu costă?
- Decât iluzii deșarte, mai bine certe amintiri.
- Când scârțâie căruța, unge roțile, nu schimba caii.
- Unul dintre condamnați a fost favorizat. I s-a permis să-și aleagă ștreangul. Ceilalți condamnați au protestat vehement.
- Cel care are nevoie de ajutor, sfaturile-i sunt inutile.
- Acului, ața îi rupe urechea.

- Mi-e frică de șiretenia vulpii, nu de puricii ei.
- Dacă nu te-ai îmbogățit primind sfaturi, nici n-o să sărăcești dând sfaturi.
- Nu ești în câștig dacă ai mulți prieteni, ci dacă ai buni prieteni.
- Verzei nu îi este frică de iepure, nici atunci când fierb în aceeași oală.
- Cine bate cu pumnul în masă, nu are scaun la cap.
- Știe că este prost și se autodepășește, devenind din ce în ce mai prost.
- Cultura este molipsitoare. Păcat că sunt atâția imuni.
- După o iarnă mâncată de lup, nu urmează o vară mâncată de vulpe.
- Toamna, când am vrut să număr bobocii, am găsit un cârd de găște.
- Fiindcă nu se face primăvară numai cu o floare, eu am făcut rost de un buchet.
- El, pierzând vara, a intrat direct în toamnă.
- Fă-ți vara sanie, iarna căruță, iar primăvara, cumpără-ți mașină.
- Un pierde-vară a câștigat o toamnă de detenție.
- După cinzeci de primăveri, încep să apară primele semne de toamnă.
- Un flăcău tomnatic, s-a însurat într-o primăvară cu o vară de-a doua (oară).
- A fost primit cu multă căldură. Era o zi caniculară.
- Ieșit cu greu din iarnă, în primăvară n-a mai vrut să intre.
- Zilele babei sunt numărate în primăveri.
- Am cunoscut o fată frumoasă ca o primăvară, caldă ca o vară, bogată ca o toamnă, și rece ca o iarnă.
- Pentru a deosebi o iarnă grea de o iarnă ușoară, nu-i nevoie de cântar.
- Îi venea să se dea cu capul de toți pereții... când era în cort.

- A parcurs materia de la cap la coadă și a rămas acolo.
- A fost lăsat de capul lui... un pietroi.
- Ea îl bătea la cap, iar el, invers. O bătea măr.
- I s-a spus din capul locului să fie om la locul lui.
- I-a venit mintea la cap tocmai când ședea pe scaun. De atunci, se crede om cu scaun la cap.
- Unii își bat capul cu diverse probleme, iar alții, cu pumnii.
- Unii își pleacă capul, iar alții urechea.
- Niciodată nu-l doare capul, însă e vai și-amar de picioarele lui.
- Niciodată nu-i trecuse nimic prin cap. Acum i-a trecut... un glonț.
- Își bătea capul cum să facă să nu stea la rând. Tot gândindu-se, s-a terminat marfa.
- Fiindcă nu-și vedea capul de treabă, și-a aprins paie-n cap.
- Mulți și-au pierdut capul, însă numai el l-a declarat nul.
- După ce și-au băgat mințile în cap, au început să mintă.
- Printre capetele încoronate, sunt și capete încornorate.
- Era atât de cap sec, încât se voia șef la desecări.
- M-am dus la medic cu mâna goală, și am plecat cu ea în ghips.
- Deși era o mână de om, trăia pe picior mare.
- Îl avea cu ceva la mână, și de aceea îi dădea cu piciorul.
- În zadar îi pune palma. Era mână spartă.
- I-a dat o mână de ajutor... să cadă în prăpastie.
- A fost mâna dreaptă a șefului. (Șeful era ciung).

- Deși nu-i ceruse mâna, lucrau mână în mână.
- Ea îi făcea semne cu mâna, iar el cu ce apuca.
- Pe cei cu mâna lungă-i amâna (ia mâna, ia mâna!)...
- I s-a strâns mâna cu căldură. După ce îi degerase.
- După ce și-a ieșit din mână, a primit un picior.
- Nu-i la îndemâna oricui să dea norocului cu piciorul.
- Îi venea peste mână să vândă mărfuri, decât pe sub mână. Acum i s-a dat peste mână.
- Fiind elev, a ridicat mâna numai o singură dată. Asupra unui coleg.
- Toți mă așteaptă cu brațele deschise, însă eu nu vreau să mă prăbușesc.
- El nu crede în dragoste la prima vedere, și de aceea i-a trimis mai multe vederi colorate, după care a cerut-o de soție.
- Și-a văzut bârna din ochiul lui... în ochiul altuia.
- Unii au vederi, alții vedenii.
- Singurul care-și vede de drum este drumarul.
- Suntem în aceeași situație: El are o casă cu vedere la Mare, iar eu am acasă o vedere de la Mare.
- Îi spusese cineva că are vederi largi, dar n-a încăput cu mașina printre cei doi pomi.
- Vederea mi-e cam slabă, în schimb, am tenul gras.
- Și orbul poate avea punctul lui de vedere.
- Nu avea vederi progresiste, ci numai colorate.
- După ce s-a văzut cu sacii în căruță, i-a murit calul.
- Are o vedere foarte bună. Trebuie doar timbrată.

- În zadar s-a trudit jocheul să mute calul în formă de L.
- Pionul otrăvit a fost mâncat, pâna la urmă, de cari.
- Nu poate fi ofițer orișice nebun, decât la șah.
- În lumea șahului, restructurările le face adversarul.
- Șahiștiu, când stau la masă, se bat.
- Regele era frumos ca scos din cutie (la șah).
- Numai pionul-femelă poate deveni regină.
- Nu toți regii sunt limitați, ca cei de la șah.
- Culmea șahului: să aibă tabla 65 de pătrățele.
- Cel mai ținut în șah... este jocul de table.
- Zarurile au fost aruncate... în cutia șahului.
- El a fost făcut mat, iar ea, mată.
- Reginele se schimbă în văzul tuturor numai pe tabla de șah.
- El a făcut cu ea o partidă bună, cu toate că s-a terminat prin pat.
- Șahul Iranului a fost făcut mat.
- N-a putut motiva nici absența de ieri, nici prezența de astăzi.
- I-a căzut fisa târziu. Deja căzuse fii-sa.
- La ieșirea din oraș scrie “Drum Bun”, deși starea asfaltului lasă de dorit.
- Sunt și oameni cărora le place dezordinea... estetică.
- Dragostea trebuie consumată în stare proaspătă, pentru a nu-i lăsa timp să devină obișnuință.
- Sunt locuri unde vântul bate doar de două ori pe an: șase luni dintr-o parte, și șase luni din cealaltă parte.

- Pentru a putea zbura, grațiosul fluture a trebuit să se târască în dizgrațioasa omidă.
- În viață, omul trebuie să facă de toate. Uneori, trebuie să și muncească.
- Omul era între două vârste. Ambele greu de definit.
- Dacă admitem că natura ne este mamă, nu înseamnă că suntem făcuți din flori.
- Eu nu vreau să ajung în Rai. Acolo au dreptul la viață numai morții.

CUPRINS

ÎNTÂMPLĂTOARE.....	5
Întâmplător.....	6
Uși.....	6
Încerc.....	6
Singur.....	7
Întrebări.....	7
Culori.....	7
Alb.....	8
Preț.....	8
Univers.....	8
O frunză.....	9
Metamorfoze.....	9
Un ac cu ață albă.....	9
Portret.....	10
Pâine.....	10
Odihnă activă.....	11
Măr.....	11
Prietenie.....	11
Învățătoarea.....	12
Propunere.....	12
Noroc.....	12
Într-o singură zi.....	13
Am învățat.....	13
Uitasem.....	14
Te mai aștept.....	14
Sinceritate.....	14
CLASICE EPII TÂRZII.....	15
Impas.....	16
Mărturisire.....	17
Mi-am cheltuit.....	18
Cununie.....	19
Trenul timpului pierdut.....	19
Steluța.....	20
Pastel nocturn.....	21
Pastel rural.....	22
Ploaie de vară.....	23
Plouă.....	24
Ce ai de gând?.....	24
La moara cu bob ales.....	24
Oamenii de-ar avea culoare.....	25

Minerii.....	26
Ultima șansă.....	27
Eroul obosit.....	27
Lumea.....	28
Stindardul meu.....	28
Roata.....	28
El.....	29
Ospăț primar.....	29
Să știți.....	30
O putere de-aș avea.....	31
De sub piatră funerară.....	32
Știm.....	33
Aici.....	35
Doamne, cu ce ți-am greșit?.....	36
Moș Ilie.....	37
CÂTEVA POVEȘTI.....	39
Povestea românilor.....	40
Poveste naivă (și parșivă).....	45
Poveste dură (cu-n garoi și-o rapandulă).....	46
În jurasic.....	46
Povestea lordului John.....	47
Povestea campionilor.....	47
ANOTIMPURI.....	49
Primăvara.....	50
Vara.....	50
Toamna.....	50
Autumnală.....	51
Bacoviană.....	51
Iarna.....	51
CÂNTECE APROAPE POPULARE.....	53
Foate verde iasomie.....	54
Hai mândro.....	55
Cântecul nevestei.....	55
Sub mesteacănul trăznit.....	56
Între răsărit și-apus.....	56
Ca la podul din Vaslui.....	56
EPIGRAME.....	57
Unui adjunct.....	58
Unui șef de birou.....	58
Unui chefliu.....	58
Unui aviator distrat.....	58
Unui leneș.....	58
Mâncătorilor mei.....	59

Unuia care greșește mereu.....	59
Unui neisprăvit.....	59
Unui vânător.....	59
Unor "deștepți".....	59
Unui somnoros.....	60
Unor chiulangii.....	60
Unui viticultor.....	60
Unui meteorolog.....	60
Unuia ce se ocupă cu irigațiile.....	60
Soției unui judecător.....	61
Unui vegetarian.....	61
Unui copist.....	61
Unui politician.....	61
Despre vin.....	61
Unui cuplu.....	62
Rebusiștilor craioveni.....	62
Unor fete.....	62
Unui bețiv naiv.....	62
Porturi și porturi.....	62
Unui îndrăgostit.....	63
Unor bilingviști.....	63
Unui cuplu.....	63
PARADOXISME.....	65
Verde de Paris.....	66
Astă iarnă.....	66
Bomba.....	66
La examen.....	66
FABULE.....	67
Omul și pomul.....	68
Para-i pară.....	68
Fapte.....	69
Pe-ul și O-ul.....	69
Cu și fără noroc.....	69
Moartea ciorii.....	70
Pușca și balonul.....	71
Fabulă rebusistă.....	71
Divorț.....	71
Lampa și radioul.....	71
Barza și frățiorul.....	72
În zăvoi.....	72
Omul și animalele.....	72
Nitul și șurubul.....	72
Scoica și-un crustaceu.....	72
Nădragul și țarii.....	72

BLESTEME.....	73
Blestemul unui pacient.....	74
Blestemul ospătarilor.....	75
Alinierea planetelor.....	76
Ilustrată din concediu.....	76
Puterea exemplului.....	76
PASTILATE.....	77
Suspans.....	78
În vie.....	78
Testament.....	78
Teiul.....	78
Urare.....	79
Ironie.....	79
Hotărâre.....	79
Mărțișor.....	79
CREIONĂRI FĂCUTE CU PIXUL.....	81

ISBN 973-98564-8-9